

Sygn. akt II CSK 465/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Miasta Ł.

przeciwko D. M. i W. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi pozwanych, nie daje podstaw do takiej oceny, nie określa bowiem, które przepisy zostały, ich zdaniem, naruszone i nie przedstawia odrębnej, pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na kwalifikowany charakter naruszenia. Skarżący podnieśli jedynie argumenty o charakterze ogólnym zmierzające do uzasadnienia tezy o ich pokrzywdzeniu i wprowadzeniu w błąd przez powoda, przy czym nie odnieśli się do ustalonego w tym zakresie poglądu Sądu Najwyższego, że obowiązek zwrotu kwoty równej bonifikacie ma źródło bezpośrednio w ustawie i powstaje z chwilą spełnienia się przesłanek z art. 68 ust. 2 u.g.n., co czyni irrelevantną dla rozstrzygnięcia zarówno okoliczność pominięcia w umowie zastrzeżenia o obowiązku jej zwrotu, jak i treści rokowań pomiędzy stronami (wyrok z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 683/10, z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 640/11- nie publ.). Ponadto ocena o zakwalifikowaniu określonej sytuacji jako szczególnie uzasadnionego przypadku uzasadniającego zastosowanie art. 5 k.c. jest dokonywana przez sąd w granicach

jego dyskrejonalnej władzy. Z uzasadnienia rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie wynika, że Sąd drugiej instancji uznał, iż w sprawie nie istnieją szczególne okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem tego przepisu, a skarżący nie przedstawili skutecznych argumentów, które mogłyby tę ocenę zakwestionować w sposób oczywisty. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi na tle motywów zaskarżonego wyroku i podstaw tej skargi, zawierającej niedopuszczalny w świetle art. 398³ § 3 zarzut dotyczący oceny dowodów, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadność skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).